

Розсоха С. С.<https://orcid.org/0000-0001-6039-3174>

Науково-дослідний інститут морського та космічного права

ПІДЗАКОННІ НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ АКТИ ЯК ІНСТРУМЕНТИ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ НОТАРІАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

У статті здійснено науковий аналіз видання підзаконних нормативно-правових актів як інструментів публічного адміністрування у сфері нотаріальної діяльності в Україні. Розкрито підходи до тлумачення підзаконного акта у зарубіжній та вітчизняній правовій думці, наголошено на його похідному характері від закону, функціонуванні в межах делегованих повноважень та підпорядкованості актам вищої юридичної сили. Обґрунтовано, що підзаконні акти забезпечують конкретизацію законодавчих приписів, процедурне наповнення правових норм і можливість їх ефективного застосування у практичній діяльності, водночас залишаючись обмеженими принципом законності та заборонаю виходу за межі компетенції. Показано, що видання таких актів є правотворчим підзаконним розпорядчим напрямом адміністративної діяльності, спрямованим на встановлення правил загального характеру, які регулюють організаційні та функціональні процеси в нотаріальній сфері. Проаналізовано групи підзаконних актів, що забезпечують кадровий потенціал нотаріату: визначення вимог до освіти, стажу, володіння державною мовою, проходження кваліфікаційних процедур, а також порядок подання і перевірки документів та ухвалення рішень уповноваженими органами. Особливо висвітлено норми, які унормовують реєстраційні процедури, вимоги до організації робочого місця, документування та зберігання реєстраційних матеріалів. Значну увагу приділено безперервному професійному розвитку, що реалізується через самонавчання й участь у тематичних заходах, а також контролю за виконанням відповідних вимог. Досліджено етичний блок регулювання, який встановлює стандарти професійної поведінки, вимоги щодо незалежності, конфіденційності, добросовісності, уникнення конфлікту інтересів і передбачає дисциплінарні наслідки за порушення. Показано значення підзаконних нормативно-правових актів, що регулюють надання додаткових правових і технічних послуг нотаріусами та адміністративних послуг, у тому числі пов'язаних із використанням документів за кордоном, із визначенням процедур подання, строків розгляду, підстав для відмови та результатів надання послуги.

Ключові слова: адміністративні послуги, адміністративна діяльність, делеговані повноваження, дисциплінарна відповідальність, етичні стандарти, законність, кадрове забезпечення, конфіденційність, нотаріальна діяльність, нотаріат, професійна підготовка, публічне адміністрування, підзаконні нормативно-правові акти, правове регулювання, реєстраційні процедури, юридична сила.

Постановка проблеми. Сучасний розвиток правової системи України супроводжується зростанням ролі підзаконного нормативного регулювання у сфері публічного адміністрування. Особливого значення це набуває у тих сферах, де закон встановлює загальні засади, а деталізація покладається на акти уповноважених органів. Нотаріальна діяльність належить саме до таких сфер, оскільки поєднує публічно-правові та приватно-правові елементи. Нотаріат виконує

функцію забезпечення юридичної визначеності цивільного обороту та захисту прав осіб. Реалізація цих завдань потребує чітких процедурних правил і стандартів організації діяльності. Значна частина таких правил формується на рівні підзаконних нормативно-правових актів, чи видаються в першу чергу міністерством юстиції України.

Водночас практика застосування підзаконних нормативно-правових актів у нотаріальній сфері супроводжується низкою теоретичних і при-

кладних проблем. Однією з них є ризик виходу суб'єктів правотворчості за межі повноважень. Іншою проблемою постає можливість установлення додаткових вимог, які не випливають безпосередньо із закону. Це може призводити до колізій між законом і підзаконним регулюванням. Такі колізії впливають на стабільність правозастосування та передбачуваність адміністративної практики. Особливої уваги потребує питання співвідношення професійної автономії нотаріусів і владного публічного регулювання їх діяльності.

Актуальність теми посилюється в умовах постійного оновлення законодавства та адміністративних процедур в Україні. Реформування системи юстиції та орієнтація на європейські стандарти підвищують вимоги до якості нормативного регулювання. Належне підзаконне врегулювання сприяє єдності практики та дотриманню принципу законності. Воно також впливає на рівень довіри суспільства до нотаріальних інститутів. Для наукової спільноти важливо визначити межі та можливості такого регулювання. Це дає змогу виробити підходи до його вдосконалення та узгодження із законами.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Огляд останніх положень зосереджується на уточненні публічно-правової природи нотаріальної діяльності, меж повноважень, гарантій незалежності та підстав відповідальності нотаріуса, а також на особливостях функціонування системи в умовах воєнного стану. У наукових публікаціях зазначену проблематику аналізують А. В. Лила-Барська, С. Маришук. Поряд із доктринальними підходами активно використовуються офіційні роз'яснення та нормативні акти, а також інформаційно-довідкові ресурси, що дає змогу комплексно оцінити як загальні засади статусу нотаріуса, так і адаптаційні зміни процедур у кризових умовах.

Постановка завдання. Метою статті є комплексний науковий аналіз підзаконних нормативно-правових актів як інструментів публічного адміністрування у сфері нотаріальної діяльності в Україні, їх юридичної природи, функцій, меж дії та ролі у забезпеченні ефективного правового регулювання нотаріату.

Виклад основного матеріалу. Згідно із англійським юридичним словником тлумачення підзаконного нормативного акта (subordinate legislation) підкреслюється його похідний характер від первинного закону: такі акти ухвалюються не парламентом, а уповноваженими органами (міністрами, відомствами, професійними радами) на підставі визначених законом повноважень. Їхня юридична

сила та межі дії залежать від закону-делегатора, а призначення полягає у конкретизації, процедурному наповненні та практичній реалізації загальних принципів закону через регламенти, правила, накази чи підзаконні положення [1].

Отже, у доктринальному вимірі це інструмент деталізації та адміністрування правотворчої політики, який забезпечує гнучкість регулювання, але водночас обмежений принципом законності й заборонаю виходу за межі повноважень

Підзаконні нормативно-правові акти у вітчизняній теорії права визначаються як акти, що приймаються уповноваженими суб'єктами на основі закону і не повинні йому суперечити. Їх прийняття зумовлюється необхідністю створення норм для реалізації повноважень суб'єктів влади та виконання покладених на них функцій. Вони потрібні через складність суспільних відносин, які потребують як законодавчого, так і більш деталізованого регулювання. Класифікація таких актів за різними критеріями, зокрема за суб'єктами прийняття, формою акта та сферою дії. Розрізняються загальні, міжвідомчі, відомчі, місцеві та локальні акти залежно від території та кола осіб, на яких вони поширюються [2, с. 201–203].

Правова сутність видання адміністративними органами підзаконних нормативно-правових актів полягає в тому, що вони слугують інструментом публічного адміністрування, через який публічна адміністрація реалізує свої адміністративні обов'язки. Такі акти покликані забезпечувати права, свободи та законні інтереси приватних осіб і застосовуються тоді, коли виникає потреба у деталізації законів, що не можуть охопити всі аспекти адміністративно-правового регулювання. Підзаконні нормативно-правові акти уточнюють і розвивають законодавчі положення до рівня, придатного для практичного застосування. Їх подвійна юридична природа проявляється в тому, що вони одночасно є засобом адміністративної діяльності суб'єктів публічної адміністрації та нормами адміністративного права. Прийняття таких актів становить правотворчий підзаконний розпорядчий напрям адміністративної діяльності, що передбачає встановлення загальних правил із владним і нормативним впливом [3, с. 272–274].

Згідно із Законом України «Про правотворчу діяльність» тлумачення нормативно-правового акта виходить із того, що це офіційний документ, ухвалений суб'єктом правотворчості на підставі Конституції України, законів або чинних міжнародних договорів України та спрямований на їх реалізацію через встановлення обов'язкових

правових норм. Юридична сила підзаконного нормативно-правового акта повинна узгоджуватися з Конституцією України, законами й актами вищої юридичної сили. Такий акт оформлюється у формах, передбачених Конституцією чи законом, зокрема як положення, порядок, інструкція та інші. Він може затверджувати документи, що стають його складовою частиною та набувають відповідної юридичної сили. У межах закону суб'єкти правотворчості вправі ухвалювати спільні акти. Модельні нормативно-правові акти виконують роль типових і стандартизованих зразків правотворчих документів та застосовуються у вигляді примірних документів, угод або договорів [4].

Недотримання суб'єктом правотворчості вимог законності та меж наданої компетенції під час видання підзаконного нормативно-правового акта у сфері нотаріальної діяльності зумовлює можливість його оскарження в порядку адміністративного судочинства та визнання незаконним. Судова практика засвідчує, що встановлення додаткових обов'язків чи обмежень щодо організації робочого місця приватного нотаріуса або умов здійснення нотаріальної діяльності, не передбачених спеціальним законом, розцінюється як перевищення повноважень та порушення ієрархії нормативно-правових актів. За таких обставин адміністративний суд перевіряє відповідність підзаконного нормативно-правового акта положенням Закону України «Про нотаріат» як акту вищої юридичної сили з урахуванням принципів пропорційності, правової визначеності та верховенства права. Наслідком встановлення невідповідності є визнання відповідних приписів протиправними та такими, що не підлягають застосуванню, що забезпечує належне нормативне регулювання нотаріальної діяльності та захист прав її суб'єктів [5].

Отже, підзаконні нормативно-правові акти характеризуються як акти, похідні від закону, що ухвалюються уповноваженими суб'єктами на основі повноважень і не можуть йому суперечити. Їх призначення полягає у конкретизації та деталізації положень законів до практичного правозастосування щодо реалізації публічних виконавчих функцій. У теорії адміністративного права вони розглядаються як інструмент публічного адміністрування та водночас як норми адміністративного права, що мають владний і нормативно-правовий характер. Законодавче розуміння підкреслює, що такі акти є офіційними документами, прийнятими у встановлених формах і процедурах,

узгодженими з актами вищої юридичної сили та такими, що можуть бути оскаржені.

Науковий розгляд видів підзаконних нормативно-правових актів доцільно розпочати з кадрових, які спрямовані на забезпечення нотаріату добросесними й професійними нотаріусами та іншим персоналом. Відповідно до Порядку видачі свідоцтва про право на зайняття нотаріальною діяльністю, затвердженого Наказом Міністерства юстиції України від 11 липня 2012 р. № 1043/5, таке свідоцтво може отримати лише громадянин України з повною вищою юридичною освітою рівня магістра та належним рівнем володіння державною мовою. Обов'язковою умовою також є наявність щонайменше шести років стажу у сфері права, з яких три роки мають становити роботу помічником нотаріуса або консультантом державної нотаріальної контори, а також успішне складення кваліфікаційного іспиту. Свідоцтво виступає підставою для призначення державного нотаріуса і для реєстрації приватної нотаріальної діяльності та видається Міністерством юстиції України на підставі рішення Вищої кваліфікаційної комісії нотаріату. Для його отримання особа подає заяву з необхідними документами, серед яких підтвердження оплати, копії паспорта, диплома, трудової книжки та документа про володіння державною мовою, після чого матеріали розглядаються у п'ятнадцятиденний строк і за результатами ухвалюється рішення [6].

У взаємозв'язку з першим нормативно-правовим актом діють норми адміністративного права, закріплені Наказом Міністерства юстиції України від 22 березня 2011 року № 871/5, яким затверджено Положення про порядок реєстрації приватної нотаріальної діяльності та заміщення приватного нотаріуса. Відповідно до нього реєстрацію приватної нотаріальної діяльності здійснює територіальний орган Міністерства юстиції України в межах визначеного нотаріального округу на підставі заяви особи та акта про сертифікацію відповідності робочого місця встановленим вимогам. До пакета документів належать засвідчені копії свідоцтва про право на заняття нотаріальною діяльністю, документа про вищу юридичну освіту, акта сертифікації робочого місця, договору страхування відповідальності, а також зразок підпису і відбиток печатки нотаріуса. Відмова у реєстрації можлива лише у разі невідповідності документів установам вимогам або за наявності передбачених законодавством підстав, тоді як реєстраційне посвідчення оформлюється у семиденний строк і слугує підставою для виго-

товлення печатки, відкриття банківських рахунків та визначення графіка прийому громадян. У разі тимчасового припинення діяльності нотаріус укладає договір про заміщення з іншим нотаріусом того самого округу, а при зміні місця роботи чи втраті посвідчення видається повторний документ із відповідною відміткою [7].

Нотаріуси мають забезпечувати належний рівень професійної підготовки, що в умовах змін суспільних відносин в Україні регулюється Порядком підвищення кваліфікації нотаріусів, консультантів державних нотаріальних контор, державних нотаріальних архівів, помічників приватних нотаріусів, затвердженим Наказом Міністерства юстиції України від 28 серпня 2014 р. № 1422/5. Цей документ визначає підвищення кваліфікації як удосконалення професійної підготовки шляхом оновлення, поглиблення та розширення знань і практичних навичок. Його нормативну основу становлять Закони України «Про нотаріат», «Про вищу освіту» та «Про освіту», а також Положення про Міністерство юстиції України. Підвищення кваліфікації розглядається як безперервний процес, що поєднує доступність, системність і взаємозв'язок теорії з практикою. Воно реалізується через самостійне навчання або участь у тематичних семінарах і курсах, організованих Центром перепідготовки працівників юстиції та Нотаріальною палатою України, із вивченням питань діловодства, вчинення нотаріальних дій, змін законодавства, фінансового моніторингу та підготовки документів для міжнародного використання. За підсумками навчання видаються свідоцтва чи сертифікати, контроль здійснює Міністерство юстиції України, організацію забезпечують відповідні установи, а підвищення кваліфікації є постійним обов'язком нотаріусів і в окремих випадках має обов'язковий характер [8].

Окрему групу становлять підзаконні нормативно-правові акти, якими затверджено правила професійної етики нотаріусів. У них визначено засади професійної етики та морально-етичні стандарти поведінки нотаріусів у діяльності й у взаємодії з клієнтами, органами влади, іншими нотаріусами та органами нотаріального самоврядування. Ці правила є обов'язковими для нотаріусів, їх помічників і консультантів нотаріальних установ та ґрунтуються на принципах публічності, незалежності, законності, доступності, безпосередності, конфіденційності, чесності, сумлінності та поваги до професії. Вони передбачають виконання обов'язків відповідно до присяги, утвердження верховенства права,

недопущення дій, що шкодять репутації професії, забезпечення незалежності від тиску й уникнення конфлікту інтересів. Нотаріуси мають діяти за законодавством України, захищати права та інтереси осіб, забезпечувати розумну доступність послуг, своєчасно консультивати та інформувати про їх вартість, а також зберігати нотаріальну таємницю і не використовувати конфіденційну інформацію на шкоду клієнту. Порушення цих правил може спричинити дисциплінарні заходи, зокрема зауваження, попередження або подання про анулювання свідоцтва про право на нотаріальну діяльність [9].

Отже, кадрові підзаконні нормативно-правові акти у сфері нотаріату спрямовані на формування простору добросовісних і професійно підготовлених фахівців через установлення кваліфікаційних, освітніх і стажових вимог, а також процедур допуску до діяльності. Вони визначають порядок отримання права на професію, подання та перевірку документів, ухвалення рішень уповноваженими органами і наслідки невідповідності встановленим вимогам. У взаємозв'язку з цим регулюється реєстрація діяльності, вимоги до робочого місця, оформлення посвідчень, можливість заміщення та ведення реєстраційних справ. Окремий блок норм забезпечує безперервне підвищення кваліфікації через навчання, семінари та курси з видачею підтверджених документів і контролем з боку уповноважених інституцій.

Нотаріат в Україні характеризується високим рівнем розвитку та орієнтованістю на потреби населення як за територіальною доступністю, так і за якістю публічних юридичних послуг. Тому обґрунтованим є надання нотаріусам, окрім нотаріальних функцій, також інших юридичних послуг. З цією метою Наказом Міністерства юстиції України від 6 грудня 2022 р. № 5441/5 затверджено «Деякі питання щодо надання державними нотаріусами додаткових послуг правового характеру, які не пов'язані із вчинюваними нотаріальними діями, а також послуг технічного характеру», яким урегульовано порядок надання таких послуг. До правових послуг віднесено консультації, підготовку документів і письмових довідок з питань законодавства, а до технічних друк, виготовлення дублікатів, надсилання документів і виїзди нотаріуса поза межі робочого місця. Надання цих послуг здійснюється без мети отримання прибутку за встановленими переліками та тарифами, а їх вартість визначається з урахуванням норми часу і вартості людино-години відповідно до бухгалтерських стандартів [10].

У межах дослідження підзаконних нормативно-правових актів, що регулюють надання адміністративних послуг у нотаріальній сфері, доцільно звернутися до Наказу Міністерства юстиції України від 18 вересня 2014 р. № 1551/5 «Про затвердження інформаційної і технологічної карток адміністративної послуги з проставлення апостиля на офіційних документах, що видаються судами, а також на документах, оформлених нотаріусами». Цим актом унормовано відповідну адміністративну послугу, що надається відповідно до Закону України «Про адміністративні послуги» та положень міжнародної Конвенції 1961 року, яка скасовує вимогу легалізації іноземних офіційних документів. Порядок і правила проставлення апостиля також визначені постановою Кабінету Міністрів України від 18 січня 2003 року № 61 і спільним наказом трьох міністерств. Апостиль ставиться Міністерством юстиції України на офіційних судових документах і на документах, оформлених нотаріусами, якщо вони призначені для використання за кордоном, та підтверджує справжність підпису, повноваження підписанта і відбитка печатки. Для одержання послуги подаються документ, заява та підтвердження оплати або пільги, при цьому документи мають відповідати вимогам до оформлення і не містити пошкоджень чи виправлень. Розгляд триває зазвичай один робочий день із можливістю продовження до трьох або двадцяти днів залежно від складності перевірки, а у разі невідповідності вимогам чи відсутності повноважень можливе прийняття рішення про відмову, тоді як результатом є або проставлення апостиля, або повернення документів із відмовою [11].

Отже, нотаріальна система в Україні відзначається розвиненістю та орієнтацією на потреби населення, що зумовлює розширення кола послуг, які надаються поряд із нотаріальними діями. Підзаконне нормативно-правове регулювання передбачає можливість надання додаткових правових і технічних послуг, зокрема консультацій, підготовки документів, виготовлення копій, надсилення матеріалів і виїздів за межі робочого місця. Такі послуги надаються без мети отримання при-

бутку за визначеними переліками та тарифами, а їх вартість розраховується за встановленими фінансовими підходами. Окремий напрям регулювання стосується адміністративних послуг у сфері міжнародного документообігу, пов'язаних із підтвердженням дійсності підписів, повноважень і печаток на офіційних документах для використання за кордоном.

Висновки. Отже, підзаконні нормативно-правові акти у сфері нотаріальної діяльності мають похідний характер від закону та функціонують у межах делегованих повноважень. Вони забезпечують конкретизацію законодавчих приписів і роблять можливим їх практичне застосування у щоденній діяльності. Такі акти виступають формою реалізації публічно-владних повноважень адміністрації у правовій формі. Їх юридична сила обмежена актами вищої сили, що гарантує дотримання ієрархії джерел права. Водночас вони дозволяють гнучко реагувати на зміни суспільних відносин. Саме через них відбувається деталізація процедур, вимог і стандартів у нотаріальній сфері.

Кадрові підзаконні акти відіграють ключову роль у формуванні професійного корпусу нотаріату. Вони встановлюють чіткі вимоги до освіти, стажу, кваліфікації та професійної підготовки осіб. Через такі норми забезпечується якісний добір фахівців і підтримання професійних стандартів. Регламентація допуску до професії підвищує рівень довіри до нотаріальної діяльності. Значну увагу приділено безперервному навчанню та підвищенню кваліфікації. Це сприяє адаптації нотаріусів до змін у законодавстві та практиці. Етичні та процедурні підзаконні акти формують стандарти поведінки та організації роботи нотаріусів. Вони закріплюють принципи добросовісності, незалежності, конфіденційності та законності. Такі приписи спрямовані на захист прав клієнтів і збереження авторитету професії. Регулювання містить вимоги щодо уникнення конфлікту інтересів і неналежного впливу. Порушення встановлених стандартів тягне дисциплінарні наслідки. Це створює додаткові гарантії належного виконання обов'язків.

Список літератури:

1. Subordinate legislation. LSDefine: Legal Dictionary (LSD.Law) 2025. URL: <https://lsd.law/define/subordinate-legislation>
2. Теорія держави і права : підручник / О. В. Петришин, С. П. Погребняк, В. С. Смородинський та ін. ; за ред. О. В. Петришина. Харків. Право, 2015. 368 с.
3. Галунько В., Стеценко С., Берлач А., Буханевич О., Ситников О. та ін. Адміністративне право та адміністративний процес України в умовах воєнного стану: колективна монографія / за заг. ред. В. Фелика, В. Курила. Київ: «Видавництво Людмила», 2023. 704 с.

4. Про правотворчу діяльність. Закон України 24 серпня 2023 року, № 3354-IX. Відомості Верховної Ради України. 2023. № 93. ст. 364
5. Ухвала Київського апеляційного адміністративного суду у справі № 2а-10926/09/2670 від 25 січня 2011 року. Єдиний державний реєстр судових рішень. 2011. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/13611128>.
6. Порядком видачі свідоцтва про право на зайняття нотаріальною діяльністю. Затверджений Наказом Міністерства юстиції України від 11 липня 2012 року, № 1043/5. *Офіційний вісник України*. 2012. № 54. С. 194. Стаття 2193. Код акта 62574/2012. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1170-12>.
7. Положення про порядок реєстрації приватної нотаріальної діяльності та заміщення приватного нотаріуса. Затверджено Наказом Міністерства юстиції України від 22 березня 2011 року, № 871/5. *Офіційний вісник України*. 2011. № 25. Стор. 28. Ст. 1028. Код акта: 55546/2011
8. Порядку підвищення кваліфікації нотаріусів, консультантів державних нотаріальних контор, державних нотаріальних архівів, помічників приватних нотаріусів. Затверджений Наказом Міністерства юстиції України від 28 серпня 2014 року, № 1422/5. *Офіційний вісник України*. 2014. № 69. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1046->
9. Правила професійної етики нотаріусів України. Затверджені Наказом Міністерства юстиції України від 7 червня 2021 року, № 2039/5 (у редакції наказу Міністерства юстиції України від 2 серпня 2023 року, № 2765/5). *Офіційний вісник України*. 2021. № 43. Стор. 92. Стаття 2650. Код акта 105381/2021.
10. Деякі питання щодо надання державними нотаріусами додаткових послуг правового характеру, які не пов'язані із вчинюваними нотаріальними діями, а також послуг технічного характеру. Затверджений Наказом Міністерства юстиції України від 6 грудня 2022 року, № 5441/5 (у редакції наказу Міністерства юстиції України від 29 жовтня 2024 року, № 3081/5). Зареєстрований у Міністерстві юстиції України 7 грудня 2022 року за № 1546/38882
11. Про затвердження інформаційної і технологічної карток адміністративної послуги з проставлення апостиля на офіційних документах, що видаються судами, а також на призначених для використання на території іноземних держав документах, що оформляються нотаріусами. Затверджений Наказом Міністерства юстиції України від 18 вересня 2014 року, № 1551/5. *Офіційний вісник України*. 2014. № 155. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v1551323-14>.

Rozsokha S. S. SUBJECTIVES OF REGULATORY ACTS AS INSTRUMENTS OF PUBLIC ADMINISTRATION OF NOTARIAL ACTIVITIES IN UKRAINE

The article provides a scholarly analysis of subordinate normative legal acts as instruments of public administration in the field of notarial activity in Ukraine. It reveals approaches to the interpretation of a subordinate act in foreign and domestic legal thought, emphasizing its derivative nature from statutory law, its functioning within delegated powers, and its subordination to acts of higher legal force. It is substantiated that subordinate acts ensure the specification of legislative provisions, the procedural elaboration of legal norms, and the possibility of their effective application in practice, while remaining limited by the principle of legality and the prohibition of exceeding competence. The study shows that the issuance of such acts constitutes a law-making subordinate regulatory direction of administrative activity aimed at establishing rules of a general nature that govern organizational and functional processes in the notarial sphere. The article analyzes groups of subordinate acts that ensure the staffing capacity of the notariat, including requirements for education, professional experience, command of the state language, qualification procedures, as well as the submission and verification of documents and decision-making by authorized bodies. Particular attention is paid to provisions regulating registration procedures, workplace organization requirements, documentation, and record-keeping. Considerable focus is placed on continuous professional development implemented through self-education and participation in thematic activities, along with oversight of compliance with relevant requirements. The ethical dimension of regulation is examined, covering standards of professional conduct, requirements of independence, confidentiality, good faith, avoidance of conflicts of interest, and disciplinary consequences for violations. The importance of subordinate acts regulating the provision of additional legal, technical, and administrative services is also demonstrated, including those related to the cross-border use of documents, with defined procedures, time limits, grounds for refusal, and service outcomes.

Keywords: administrative activity, administrative services, confidentiality, delegated powers, disciplinary liability, ethical standards, legality, legal force, legal regulation, notarial activity, notariat, professional training, public administration, registration procedures, staffing support, subordinate normative legal acts.

Дата першого надходження статті до видання: 18.02.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 20.03.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 11.05.2026